

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

נזיר-מי שאמר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מעשה בהילני המלכה וכו'.												◊
בשנטמאת וליבא דב"ש, או דלמא בשלא נטמאת וליבא דב"ה?	איבעיא להו:											◊
עלתה לארץ, והורוה ב"ה שתהא נזירה עוד שבע שנים אחרות וכו'	ת"ש:											!
ואי ס"ד בשנטמאת וליבא דב"ש, אי הכי, ר' יהודה אומר: לא היתה נזירה אלא י"ד שנה, י"ד שנה ושלשים יום מיבעי ליה.												!
רבי יהודה אומר משום ר' אליעזר, דאמר קרא: (במדבר ו) זאת תורת הנזיר ביום מלאת, התורה אמרה: כי נטמא ביום מלאת, תן לו תורת נזיר.	תניא נמי הכי:											■
מי שהיו שתי כיתי עדים מעידות אותו, אלו מעידים שנור שתיים ואלו מעידים שנור חמש, ב"ש אומרים: נחלקה העדות ואין כאן נזירות	[בית שמאי]											◆
יש בכלל חמש שתיים שיהא נזיר שתיים.	בית הלל:											◆
מתני' דלא כי האי תנא												◆
לא נחלקו ב"ש וב"ה על שתי כיתי עדים, אחת אומרת שתיים ואחת אומרת חמש. שיש בכלל חמש שתיים, על מה נחלקו?	דתניא, רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא:											◆
על כן אחת, אחד אומר שתיים ואחד אומר חמש, שב"ש אומרים: נחלקה עדותן	[בית שמאי]											◆
יש בכלל חמש שתיים.	בית הלל:											◆
הכל מודים במונה.	רב:											◆
מאי קאמר?	רב חמא לרב חסדא:											^
אלימא אחד אומר חמש ולא שתיים ואחד אומר שתיים ולא חמש												!
הא קא מכחשי אהדד?												‡
אלא אחד אומר אחת ושתיים ואחד אומר שלש ארבע חמש												!
הא למה לי? השתא יש לומר חמירתא אמר, קילתא לא אמר?												‡
אין הכחשה במונה.	אמרי במערבא:											◆
הדרן עלך מי שאמר												◊

<p>disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>מימרא-statement ■ ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

נזיר-מי שאמר	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מי שאמר הריני נזיר, ושמע חבירו ואמר ואני ואני - כולם נזירים, הותר הראשון - הותרו כולן, הותר האחרון - האחרון מותר וכולם אסורין.												כ. מ
אמר הריני נזיר, ושמע חבירו ואמר פי כפיו ושערי כשערו - ה"ו נזיר.												כ. מ
הריני נזיר, ושמעה אשתו ואמרה ואני - מיפר את שלה ושליו קיים.												כ. מ
הריני נזירה, ושמע בעלה ואמר ואני - אינו יכול להפר.												כ. מ
הריני נזיר ואת ואמרה אמן - מיפר את שלה ושליו קיים.												כ. מ
הריני נזירה ואתה, ואמר אמן - אינו יכול להפר.												כ. מ
והוא, שהתפיסו כולן בתוך כדי דיבור. וכמה תוך כדי דיבור? כדי שאלת שלום. וכמה כדי שאלת שלום? כדי שאומר שלום תלמיד לרב.	יחיב ר"ל קמיה דרבי יהודה נשיאה ויחיב וקאמר:										⚡	כ. ג
תוב לא שבקת רווחא לתלמידא.	א"ל: [רבי יהודה]										■	כ. מ
מי שאמר הריני נזיר, ושמע חבירו ושהה כדי דבור ואמר ואני - הוא אסור וחבירו מותר. וכמה כדי דבור? כדי שאילת שלום תלמיד לרב.	תניא נמי הכי:										■	כ. א
לימא מסייעא ליה:											⚡	כ. א
מי שאמר הריני נזיר, ושמע חבירו ואמר ואני ואני	[תנן]										⚡	כ. א
ותו לא.											⚡	כ. א
תנא כי רוכלא ליחשיב וליזיל?											!	כ. א
וליתני חד ולשמעינן הכי											⚡	כ. א
הכי נמי, ומשום דקתני סיפא:											!	כ. א
הותר הראשון - הותרו כולן, הותר האחרון - האחרון מותר וכולן אסורין	[סיפא]										■ !	כ. א
מכלל דאיכא אמצעי, ומשום הכי קתני ואני ואני.											!	כ. א
חד בחבריה מיתפיס, או דלמא בקמא מיתפסי?	איבעיא להו:										^	כ. א
למאי נפקא מינה?											⚡	כ. א
לאתפסי ומיזל, אי אמרת חד בחבריה מתפיס, מתפסין ואזלין לעולם, ואי אמרת בקמא מתפסי, טפי מכדי דבור לא מתפסין,											!	כ. א
מאי?											^	כ. א
הריני נזיר, ושמע חבירו ואמר ואני ואני	ת"ש:										⚡	כ. א
ותו לא מידי, ש"מ: בקמא הוא דמתפסי, דאי ס"ד חד בחבריה מיתפיס, ליתני טובא ואני.											⚡	כ. א
תנא כי רוכלא ליחשיב וליזיל?											!	כ. א
וליתני חד ולשמעינן כולהון											⚡	כ. א
אידיד דקתני: הותר הראשון - הותרו כולן, הותר האחרון - האחרון מותר וכולן אסורין, מכלל דאיכא אמצעי, משום הכי קתני ואני ואני.											!	כ. א
הותר הראשון - הותרו כולן	ת"ש:										⚡	כ. א
ראשון הוא דשרו, הא אמצעי לא, ש"מ: בקמא מתפסין.											⚡	כ. א
אימא לך: לעולם חד בחבריה מתפיס, ואידיד דבעי מיתנא הותרו כולן, דאי תנא אמצעי איכא ראשון דלא משתרי, משום הכי קתני ראשון.											!	כ. א

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

נזיר-מי שאמר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הותר האחרון - האחרון מותר וכולן אסורין	ת"ש:											⚡	◇
דלא איכא אחרינא בתריה, אבל אמצעי דאיכא אחרינא בתריה משתרי, ש"מ: חד בחבריה מתפיס.													⚡
לעולם אימא לך: בקמא מיתפסין, ומאי אחרון דקתני? אמצעי, ואידי דתנא ראשון תנא אחרון.													⚡
הותר הראשון - הותר כולן, הותר האחרון - האחרון מותר וכולן אסורין. הותר אמצעי - הימנו ולמטה מותר, הימנו ולמעלה אסור	ת"ש, דתניא בהדיא:												⚡
שמע מינה: חד בחבריה מתפיס, שמע מינה.													⚡
הריני נזיר, ושמע חבירו ואמר פי כפיו ושערי כשערו וכו'.													■
משום דאמר פי כפיו ושערי כשערו הרי נזיר?													⚡
ידי נזירה ורגלי נזירה - לא אמר כלום, ראשי נזירה כבדי נזירה - ה"ז נזיר, זה הכלל: דבר שהנשמה תלויה בו - ה"ז נזיר	ורמינהו:												⚡
דאמר הכי יעשה פי כפיו מיין ושערי כשערו מלגוז.	רב יהודה:												⚡
הריני נזירה, ושמע בעלה ואמר ואני - אינו יכול להפר.													■
בעל מיעקר עקר, או דלמא מיגז גיז?	איבעיא להו:												⚡
למאי נפקא מינה?													⚡
לאשה שנדרה בנזיר, ושמעה חברתה ואמרה ואני, ושמע בעלה של ראשונה והפר לה, אי אמרת מיעקר עקר - הוה נמי אישתרא, ואי אמרת מיגז גיז - אידי אישתרא, חברתה אסירא													⚡
מאי?													⚡
הריני נזירה, ושמע בעלה ואמר ואני - אינו יכול להפר	ת"ש:												⚡
ואי ס"ד בעל מיגז גיז, ליפר לאשתו והוא ליתסך													⚡
אלא לאו ש"מ: בעל מיעקר עקר.													⚡
לא, לעולם מיגז גיז, ובדין הוא דליפר לה, והיינו טעמא דלא מציי מיפר, כיון דאמר לה ואני כמאן דאמר קיים ליכי דמי, אי מתשיל אהקמתו - מציי מיפר, ואי לא - לא מציי מיפר.													⚡
האשה שנדרה בנזיר והפרישה את בהמתה, ואח"כ הפר לה בעלה, אם שלו היתה הבהמה - תצא ותרעה בעדר, ואם שלה היתה הבהמה - החטאת תמות	ת"ש:												⚡
ואי ס"ד בעל מיעקר עקר, תיפוק לחולין													⚡
אלא לאו ש"מ: בעל מיגז גיז.													⚡
לעולם אימא לך: בעל מיעקר עקר, והיינו טעמא, כיון דלא צריכה כפרה הות כחטאת שמתו בעליה, וגמירי, דחטאת שמתו בעליה - תמות.													⚡
האשה שנדרה בנזיר, והיתה שותה יין ומטמאה למתים - הרי זו סופגת את הארבעים	ת"ש:												⚡
היכי דמי?													⚡
אילימא דלא היפר לה בעל													⚡
צריכא למימר?													⚡
אלא פשיטא דהיפר לה בעל													⚡
ואי ס"ד בעל מיעקר עקר, אמאי סופגת ארבעים?													⚡
אלא לאו ש"מ: בעל מיגז גיז.													⚡
לעולם אימא לך: בעל מיעקר עקר													⚡

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

מקרא-key	מאן דאמר	נזיר-מי שאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
		ומשום דקתני סיפא:											כא:
	[סיפא]	היפר לה בעלה והיא לא ידעה, והיתה שותה יין ומטמאה למתים - אינה סופגת את הארבעים											כא:
		תנא נמי רישא סופגת.											כב:
	ת"ש:	האשה שנדרה בניזיר ונטמאת, ואח"כ הפר לה בעלה - מביאה חטאת העוף ואינה מביאה עולת העוף											כב:
		ואי ס"ד בעל מיגזו גיזו, תייתי נמי עולת העוף											כב:
		ואלא מאי? מיעקר עקר, חטאת העוף נמי לא תייתי											כב:
		הכי נמי, והא מני? ר' אלעזר הקפר היא											כב:
	דתניא: ר"א הקפר בריבי:	מה ת"ל: (במדבר ו) מאשר חטא על הנפש? וכי באיזו נפש חטא זה? אלא מפני שציער עצמו מן היין נקרא חוטא, והלא דברים ק"ו: ומה זה שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא, המצער עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה.											כב:
	ת"ש, דתניא בהדיא:	האשה שנדרה בניזיר, ושמעה חבירתה ואמרה ואני, ובא בעלה של ראשונה והפר לה - היא מותרת וחבירתה אסורה											כב:
		שמע מינה: בעל מיגזו גיזו.											כב:
	רבי שמעון:	אם אמרה לה הריני כמותיך - שתיהן מותרות.											כב:
	מר זוטרא בריה דרב מרי:	האי היינו דרמי בר חמא											כב:
	דבעי רמי בר חמא:	הרי עלי כבשר זבח שלמים, מהו? כי מתפיס איניש בעיקרא מתפיס, או דלמא בצננא מתפיס.											כב:
		מי דמי? התם כיון דאמר הרי עלי כבשר זבח שלמים, אע"ג דלאחר שנורק דמו מצי אכיל ליה בחוץ - מיקדש קדיש, אבל הכא אי ס"ד בצננא קא מתפיס, הא הפר לה בעלה.											כב:
	איכא דאמרי:	היינו דרמי בר חמא ודאי.											כב:
		אמרה לה הריני נזירה בעיקביך, מהו? הריני בעיקביך ככולא מילתא ושריא, או דלמא כמיקמי דליפר לה בעלה ואסירא?											כב:
	ת"ש:	האשה שנדרה בניזיר, ושמע בעלה ואמר ואני - אינו יכול להפר											כב:
		ואי סלקא דעתך כי אמר לה הריני בעיקביך בעיקרא קא מתפיס, ליפר לה לדידה ולוקים דידיה											כב:
		אלא לאו ש"מ ככולא דמילתא מתפיס, והלכך הוא דלא מצי מיפר, הא אשה דאמרה הריני בעיקביך - היא נמי מותרת.											כב:
		לא, לעולם בעיקרא מתפיס, והכא כיון דאמר לה ואני כאומר קיים ליכי דמי, ואי מתשיל אהקמתו - מצי מיפר, ואי לא - לא.											כב:
		הריני נזיר ואת, ואמרה אמן - מיפר את שלה ושלו קיים.											כב:
	ורמינהו:	נזיר ואת, ואמרה אמן - שניהם אסורין, ואם לאו - שניהם מותרין, מפני שתלה נדרו בנדרה											כב:
	רב יהודה:	תני: מיפר את שלה ושלו קיים.											כב:
	אביי:	אפ"ל תימא כדקתני, ברייתא - כגון דקאמר לה הריני נזיר ואת, דקא תלי נדרו בנדרה, ומתניתין - כגון דאמר לה הריני נזיר ואת מאי, משום הכי מיפר את שלה ושלו קיים.											כב:
		האשה שנדרה בניזיר, והיתה שותה ביין ומטמאה למתים - ה"ז סופגת את הארבעים.											כג:
		הפר לה בעלה, והיא לא ידעה שהפר לה בעלה, והיתה שותה ביין ומטמאה למתים - אינה סופגת את הארבעים											כג:
	רבי יהודה:	אם אינה סופגת את הארבעים תספוג מכת מרדות.											כג:
	ת"ר:	(במדבר ל) אישה הפרם וה' יסלח לה - באשה שהפר לה בעלה והיא לא ידעה הכתוב מדבר, שהיא צריכה כפרה וסליחה.											כג:
	[רבי עקיבא]	וכשהיה מגיע ר"ע אצל פסוק זה היה בוכה, ומה מי שנתכוון לעלות בידו בשר חזיר ועלה בידו בשר טלה - טעון כפרה וסליחה, המתכוון - לעלות בידו בשר חזיר ועלה בידו בשר חזיר - על אחת כמה וכמה											כג:

<p>disputants-חולקים</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>○ מעשה-story</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
--	---

מאן דאמר	מזיר-מי שאמר	מ	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
	כיצא בדבר אתה אומר: (ויקרא ה) ולא ידע ואשם ונשא עונו - ומה מי שנתכוון לעלות בידו בשר טלה ועלה בידו בשר חזיר, כגון חתיכה ספק של שומן ספק של חלב, אמר קרא ונשא עונו, מי שנתכוון לעלות בידו בשר חזיר ועלה בידו בשר חזיר - עאכ"ן												ג.
איסי בן יהודה :	ולא ידע ואשם ונשא עונו - ומה מי שנתכוון לעלות בידו בשר טלה ועלה בידו בשר חזיר, כגון שתי חתיכות אחת של חלב ואחת של שומן - ונשא עונו, המתכוון לעלות בידו בשר חזיר ועלה בידו בשר חזיר - על אחת כמה וכמה על דבר זה ידו הדווים.												ג.
	וכל הני למה לי?												ג.
	צריכין, דאי תנא גבי אשה, התם הוא דבעיא כפרה וסליחה, משום דמעיקרא לאיסורא איכוון, אבל חתיכה ספק של חלב ספק של שומן, דלהיתרא איכוון - לא בעי כפרה וסליחה ואי איתמר הדא, דאיכא איסורא, אבל אשה דהפר לה בעלה, דהתירא - לא תיבעי כפרה וסליחה ואי איתמר הני תרתי, הוה אמינא הני תרתי הוא דסגי להון בכפרה וסליחה, דלא איקבע איסורא, אבל שתי חתיכות אחת של חלב ואחת של שומן, דאיקבע איסורא - לא סגי ליה בכפרה וסליחה, קמ"ל דלא שנא.												ג.
רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:	מאי דתיב: (הושע יד) כי ישרים דרכי ה' וצדיקים ילכו בהם ופושעים יכשלו בהם? משל, לשני בני אדם שצלו את פסחיהן, אחד אכלו לשום מצוה ואחד אכלו לשום אכילה גסה, זה שאכלו לשום מצוה - וצדיקים ילכו בהם, וזה שאכלו לשום אכילה גסה - ופושעים יכשלו בהם.												ג.
אמר ליה ר"ל:	האי רשע קרית ליה? נהי דלא קא עביד מצוה מן המובחר, פסח מיהא קא עביד												ג.
[ריש לקיש]	אלא, משל לשני בני אדם, זה אשתו ואחותו עמו וזה אשתו ואחותו עמו, לזה נודמנה לו אשתו ולזה נודמנה לו אחותו, זה שנודמנה לו אשתו - צדיקים ילכו בהם, וזה שנודמנה לו אחותו - ופושעים יכשלו בהם.												ג.
	מי דמי? אנן קאמרינן חדא דרך, הכא שני דרכים												ג.
	אלא, משל ללוט ושתי בנותיו עמו, הן שנתכוונו לשם מצוה - וצדיקים ילכו בהם, הוא שנתכוון לשם עבירה - ופושעים יכשלו בהם.												ג.
	ודלמא הוא נמי לשום מצוה איכוון												ג.
רבי יוחנן:	כל הפסוק הזה על שם עבירה נאמר: (בראשית יג) וישא לוט												ג.
	(בראשית לט) ותשא אשת אדוניו את עיניה												ג.
	את עיניו												ג.
	(שופטים יד) כי היא ישרה בעיני												ג.
	וירא												ג.
	(בראשית לד) וירא אותה שכם בן חמור												ג.
	את כל ככר הירדן												ג.
	(משלי ו) כי בעד אשה זונה עד ככר לחם												ג.
	כי כלה משקה												ג.
	(הושע ב) אלכה אחרי מאהבי נותני לחמי ומימי צמרי ופשתי שמני ושיקויי.												ג.
	והא מינס אניס												ג.
תנא משום רבי יוסי בר רב חוני:	למה נקוד על וי"ו (בראשית יט) ובקומה של בכירה? לומר, שבשכבה לא ידע, אבל בקומה ידע.												ג.
	ומאי הוה ליה למיעבד? מאי דהוה הוה												ג.
	נפקא מינה, דלפניא אחרינא לא איבעי למישתי חמרא.												ג.
דרש רבא:	מאי דתיב: (משלי יח) אח נפשע מקרית עוז ומדינים כבריח ארמון? אח נפשע מקרית עוז - זה לוט שפירש מאברהם, ומדינים כבריח ארמון - שהטיל מדינים כבריחין וארמון: (דברים כג) לא יבא עמוני ומואבי בקהל ה'.												ג.
דרש רבא, ואיתימא רבי יצחק:	מאי דתיב: (משלי יח) לתאוה יבקש נפרד ובכל תושיה יתגלע? לתאוה יבקש נפרד - זה לוט, ובכל תושיה יתגלע - שנתגלה קלונו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות												ג.

<p>disputants-חולקים</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>O מעשה-story</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראייה-proof</p>
---	--

מאן דאמר	נזיר-מי שאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דתנן:	עמוני ומואבי אסורין, ואיסורן איסור עולם.											
עולא:	תמר זינתה, זמרי זינה, תמר זינתה - יצאו ממנה מלכים ונביאים, זמרי זינה - נפלו עליו כמה רבבות מישראל.											
ר"נ בר יצחק:	גדולה עבירה לשמה ממצוה שלא לשמה.											
והאמר רב יהודה אמר רב:	לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות אפ"י שלא לשמן, שמתוך שלא לשמן בא לשמן											
	אלא אימא: כמצוה שלא לשמה, דכתיב: (שופטים ה) תבורך מנשים יעל אשת חבר הקני מנשים באהל תבורך, מאן נשים שבאהל? שרה, רבקה, רחל ולאה.											
רבי יוחנן:	שבע בעילות בעל אותו רשע באותה שעה, שנאמר: (שופטים ה) בין רגליה כרע נפל שכב וגו'.											
	הא קא מתהניא מבעילה דיליה											
רבי יוחנן:	כל טובתן של רשעים אינה אלא רעה אצל צדיקים, שנאמר: (בראשית לא) השמר לך מדבר עם יעקב מטוב ועד רע, בשלמא רע - שפיר, אלא טוב אמאי לא? אלא לאו ש"מ: טובתו רעה היא, ש"מ.											
גופא, אמר רב יהודה אמר רב:	לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות אפ"י שלא לשמן, שמתוך שלא לשמן בא לשמן, שבשכר מ"ב קרבנות שהקריב בלק הרשע - זכה ויצאה ממנו רות											
וא"ר יוסי בר' חנינא:	רות בת בנו של עגלון מלך מואב היתה.											
רב חייה בר אבא א"ר יוחנן:	מנין שאין הקב"ה מקפח אפ"י שכר שיחה נאה? דאילו בכירה דקרייתיה מואב, א"ל רחמנא: (דברים ב) אל תצר את מואב ואל תתגר במ מלחמה, מלחמה הוא דלא אבל צעורי צערינו, ואילו צעירה דקרייתיה בן עמי, אמר ליה: (דברים ב) אל תצורם ואל תתגר במ, אפילו צעורי לא תצערינו כלל.											
רב חייה בר אבא א"ר יהושע בן קרחה:	לעולם יקדים אדם לדבר מצוה, שבשכר לילה אחת שקדמתה בכירה לצעירה - זכתה וקדמה ארבעה דורות בישראל למלכות.											
	האשה שנדרה בניזיר והפרישה את בהמתה, ואח"כ היפר לה בעלה, אם שלו היתה הבהמה - תצא ותרעה בעדר, ואם שלה היתה הבהמה - החטאת תמות, ועולה תקרב עולה, שלמים תקרב שלמים, ונאכלין ליום אחד ואינן טעונין לחם.											
	היו לה מעות סתומין - יפלו לנדבה											
	מעות מפורשין, דמי חטאת - ילכו לים המלח, לא נהנין ולא מועלין בהן, דמי עולה - יביאו עולה ומועלין בהן, דמי שלמים - יביאו שלמים, ונאכלין ליום אחד ואינן טעונין לחם.											
	מאן תנא דבעל לא משתעבד לה?											
רב חסדא:	רבנן היא, דאי ס"ד רבי יהודה היא, אמאי תצא ותרעה בעדר? הא משתעבד לה											
דתניא, ר' יהודה:	אדם מביא קרבן עשיר על אשתו, וכן כל קרבנותיה שהיא חייבת, שכך כתב לה: כל אחריות דאית לך עלי מן קדמת דנא.											
רבא:	אפ"י תימא ר' יהודה, כי משעבד לה - במילתא דצריכא לה, במילתא דלא צריכא לה - לא.											
איכא דאמרי:	מאן תנא?											
רב חסדא:	רבי יהודה היא, וכי משעבד לה - במילתא דצריכא לה, במילתא דלא צריכא לה - לא, דאי רבנן, לא משעבד לה כלל, אלא היכי דמי דמשעבד לה כגון דאקנייה לה, וכיון דאקני לה הוה דנפשה?											
רבא:	אפ"י תימא רבנן, כי מקני לה - נמי במילתא דצריכא לה, במילתא דלא צריכא לה - לא מקני לה.											
	אם שלה היתה בהמתה - חטאת תמות ועולה תקרב.											
	היא מנא לה?											
האמרת:	מה שקנתה אשה קנה בעלה											
רב פפא:	שקמצתה מעיסתה.											
	איבעית אימא: דאקני לה אחר, ואמר לה ע"מ שאין לבעליך רשות בהן.											
	העולה תקרב עולה, והשלמים תקרב כו'.											
	לא תתיב על כרעיק עד דאמרת לי הדא מילתא: ואלו הן ארבעה אילים שאינן טעונין לחם: שלו, ושלח, ושלאחר המיתה, ושלאחר כפרה											

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

נזיר-מי שאמר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שלה	[אבוה בר איהי]											כד:
הא דאמרן												כד:
שלו												כד:
האיש מדיר את בנו בנזיר ואין האשה מדרת את בנה בנזיר, גילה או שגילחוהו קרובים, מיחה או שמיחוהו קרובים, היו לו מעות סתומין - יפלו לנדבה, מעות מפורשין, דמי חטאת - ילכו לים המלח, דמי עולה - יביאו עולה ומועלין בהן, דמי שלמים - יביאו שלמים, ונאכלין ליום אחד ואינן טעונין לחם	דתנן:											כד:
שלאחר מיתה מנלן?												כד:
המפורש מעות לנזירותו - לא נהנין ולא מועלין בהן, מפני שהן ראויין להביא ככולן שלמים, מת והיו לו מעות סתומים - יפלו לנדבה, מעות מפורשין, דמי חטאת - יוליד לים המלח לא נהנין ולא מועלין, דמי עולה - יביאו עולה ומועלין בהן, דמי שלמים - יביאו שלמים, ונאכלין ליום אחד ואינן טעונין לחם	דתניא:											כד:
שלאחר כפרה												כד:
סברא הוא, שלאחר המיתה מאי טעם? דלא חזיא לכפרה, שלאחר כפרה נמי הא לא חזיא לכפרה.												כד:
ותו ליכא?												כד:
ושאר כל שלמי נזיר ששחטן שלא כמצותן - כשרים, ולא עולין לבעלים לשום חובה, ונאכלין ליום אחד, ואינן טעונין לא לחם ולא זרוע	והאיכא:											כד:
כמצותן קא חשיב, שלא כמצותן לא קא חשיב.												כד:
מת והיו לו מעות סתומים - יפלו לנדבה												כד:
והלא דמי חטאת מעורבין בהן												כה:
הלכה היא בנזיר	רבי יוחנן:											כה:
(ויקרא כב) לכל נדריהם ולכל נדבותם - התורה אמרה: מותר נדר יהא לנדבה.	ריש לקיש:											כה:
בשלמא לר' יוחנן, דאמר הלכה היא בנזיר, אמטו להכי סתומין אין, מפורשין לא, אלא לר"ל, לכל נדריהם ולכל נדבותם, מאי איריא סתומין? אפי' מפורשין												כה:
מפורשין לא מצית אמרת, כבר פסקה תנא דבי ר' ישמעאל:	רבא:											כה:
(דברים יב) רק קזשיך אשר יהיו לך ונזריך - בולדי קדשים ובתמורתם הכתוב מדבר, מה תקנתו? (דברים יב) תשא ובאת אל המקום אשר יבחר ה' יכול יעלם לבית הבחירה, וימנע מהם מים ומזון בשביל שימותו? ת"ל: (דברים יב) ועשית עולותיך הבשר והדם, לומר לך: כדרך שאתה נוהג בעולה נהוג בתמורתה, כדרך שאתה נוהג בשלמים נהוג בולדיהם יכול אף וולד חטאת ותמורת אשם כן? ת"ל: רק, דברך ר' ישמעאל	[תנא דבי ר' ישמעאל]											כה:
אינו צריך, הרי הוא אומר: אשם הוא, בהוייתו יהא.	רבי עקיבא:											כה:
יכול יעלם לבית הבחירה, וימנע מהם מים ומזון בשביל שימותו? ת"ל: ועשית עולותיך.	קתני:											כה:
אמאי? הא וולד חטאת הוא דגמירין בה מיתה												כה:
אי לא קרא, ה"א וולד חטאת בכל מקום, וולדי קדשים בבית הבחירה, קמ"ל דלא.												כה:
יכול אף וולד חטאת ותמורת אשם כן? ת"ל: רק.	קתני:											כה:
למה לי קרא? הילכתא גמירי לה: וולד חטאת למיתה אזיל												כה:
הכי נמי, וקרא לאשם הוא דאתא.												כה:
אשם נמי הילכתא גמירי לה: כל שאילו בחטאת מתה באשם רועה												כה:
אלא, אי מהילכתא, הוה אימינא הילכתא, ואי אקריביה לא ליחייב עליה ולא כלום, קמ"ל קרא, דאי מקריב ליה קאים עליה בעשה.												כה:
אינו צריך, הרי הוא אומר: אשם הוא, בהוייתו יהא.	רבי עקיבא:											כה:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא-statement ? קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מאן דאמר	מימרא	נזיר-מי שאמר
	למה לי קרא? גמרא גמירין לה: כל שבחטאת מתה באשם רועה	
	הכי נמי, וכי אתא קרא לדרב	
דאמר רב הונא אמר רב:	אשם שניתק לרעייה ושחטו לשם עולה כשר	
	טעמא דניתק, הא לא ניתק לא, דאמר קרא: הוא, בהוייתו יהא.	
אמר מר:	הלכה היא בנזיר.	
	ותו ליכא?	
והתניא:	ושאר חייבי קנין שבתורה שהפרישו מעות לקיניהם, רצה להביא בהן חטאת בהמה - יביא, עולת בהמה - יביא, מת והיו לו מעות סתומין - יפלו לנדבה	
	תנא נזיר וחייבי קנין דדמו ליה.	
	ולאפוקי מהא דתניא:	
[תניא]	מי שהיה מחוייב חטאת ואמר הרי עלי עולה, והפריש מעות ואמר הרי אלו לחובתי, רצה להביא בהן חטאת בהמה - לא יביא, עולת בהמה - לא יביא, מת והיו לו מעות סתומים - ילכו לים המלח.	
רב אשי:	הא דאמרת מפורשין לא, לא תימא דאמר אלו לחטאתי ואלו לעולתי ואלו לשלמי, אלא אפי' אמר אלו לחטאתי ולעולתי ולשלמי - מפורשין הן.	
איכא דאמרי, אמר רב אשי:	לא תימא עד דאמר אלו לחטאתי ולעולתי ולשלמי, אלא אפילו אמר אלו לחובתי - הרי הן כמפורשין.	
רבא:	הא דאמרן מעות סתומין יפלו לנדבה, אם נפלה דמי חטאת מביניהן - הרי הן כמפורשין.	
	תניא כוותיה דרבא:	
[תניא]	אלו לחטאתי והשאר - לשאר נזירותי - דמי חטאת ילכו לים המלח, והשאר יביא חציו לעולה וחציו לשלמים, ומועלין בכולן ואין מועלין במקצתן	
	אלו לעולתי והשאר לשאר נזירותי - דמי עולה יביאו עולה, ומועלין בהן, והשאר יפלו לנדבה, ומועלין בהן.	